

CLARENCE SALIM

tattooartist // huurder

Ik heb geen tattoos. Ik heb altijd gezegd dat ik dat niet wil, nooit ga willen. Soms wil ik er ineens tóch eentje. Maar geen idee waarover of waarom, dus ik denk dat mijn huid nog even 'leeg' blijft. Ik ben dus een groentje in de tattoo scene en heb er weinig tot geen verstand van. Bij een tattoo shop denk ik aan een drukke ruimte. Veel rode en zwarte kleuren. Stoere muziek. Mannen met baarden, 'tattoosleeves' en piercings. Ik beeld me in dat ze allemaal op de motor naar de tattoo shop komen. Nu is er helemaal niks mis met dit beeld en vermoedelijk komt dit ook wel degelijk voor, maar het kan ook compleet het tegenovergestelde zijn. Dat bewijst 'The Circle Ink', gevestigd in Carré.

Ik ontmoet Clarence Salim in zijn atelier. 'Ik ben Clarence en ik ben de eigenaar van The Circle Ink', spreekt hij zelfverzekerd uit. 'Dat klinkt cool', reageer ik. Hij glundert en kijkt me aan. 'Dat klinkt inderdaad cool. Ik zeg het echt te weinig.' Clarence zit inmiddels zo'n twaalf jaar in de tattoo scene. Hij is begonnen als manager en is vijf jaar geleden doorgesloopt naar tattooist. 'Ik bied hier een stoel aan verschillende makers. Niet alleen tattooisten want de mensen die hier werken zijn veel meer dan dat.'

'Ik kom tot rust tijdens het tatoeëren. Ik ben volledig in het moment. Mijn telefoon ligt aan de kant en ik hoef even helemaal niets te regelen. Het enige dat ik hoef te doen is zorgen dat ik dat plaatje netjes bij iemand achterlaat.' Clarence werkt met een superfijne lijn, een dunne naald. 'Een strak resultaat met zo'n naald is moeilijk. Ik geniet door op mijn ademhaling te letten. Zodra de naald uit de huid is, haal ik diep adem en zodra de naald weer in beweging is, adem ik heel langzaam uit. Ik kom in een ademhalingscyclus waarbij ik volledig in het moment ben en keihard geniet van hetgeen dat ik doe.' Het is een mindful proces, zowel voor Clarence als voor de klant. Hij

merkt dat klanten vaak meegaan in zijn 'flow'. Ik sta hier even versteld van, met mijn overduidelijk vertekende beeld van de tattoo scene. 'Ik wist zelf ook niet dat het zo kon zijn, hoor. Ik heb het echt ontdekt', zegt Clarence. We bespreken samen de vooroordelen over de tattoo scene. 'Ik kan helemaal begrijpen dat mensen hier hun twijfels bij hebben. Het wordt vaak geassocieerd met motorclubs en de tattoos bij gedetineerden. Maar hopelijk gaan mensen zich steeds verder openstellen, zulke dingen hebben tijd nodig.'

De ruimte waar getatoeëerd wordt heeft veel warme, zachte tinten. Er hangt een fijne en 'schone' sfeer. Het valt me op dat The Circle Ink haar tattoo studio omschrijft als atelier. 'Klopt, omdat het ook echt voelt als een atelier, dat wil ik ook zo houden. Hier wordt kunst gemaakt. Het heeft me ook geïnspireerd om me meer te verdiepen in andere kunststromingen. We wilden een huiselijke sfeer creëren, met een fijne bank waar mensen kunnen chillen voordat ze aan de beurt zijn. Die dient ook als een soort podium,' Clarence wijst vanaf de bank de ruimte in, 'als je die kant op kijkt tijdens het wachten zie je onze mensen aan het werk.'

Toen Clarence op zoek was naar een ruimte kwam hij uit bij Carré na twee andere bezichtigingen. 'Toen ik hier aankwam, stond er een boom in de

bloei. Ik zag die boom en ik dacht: 'Verrek! Zes jaar geleden, toen ik mijn eigen woonappartement ging bezichtigen, stond daar exact eenzelfde boom. Ook in de bloei. Hoe afgezaagd het ook klinkt, dat was voor mij een soort teken', vertelt hij lachend. Het is een mooie ruimte. Het voelt open maar niet té ruim om persoonlijkheid te verliezen. Er zit een mooi plafond in, dit is gedeeltelijk open waardoor het daglicht de ruimte vult. 'Die eerste ontmoeting met Carré kan ik me als de dag van gisteren herinneren. Ik was op slag verliefd op deze ruimte. Je krijgt er hier ook meteen een bom van een netwerk bij, je kunt overal aankloppen. Dus het voelde echt alsof ik met mijn neus in de boter viel.'

The Circle Ink is een plek om te 'connecten'. Dit doen ze niet alleen met de klanten, ook met andere makers binnen de creatieve sector. 'Niké Marchand, een vriendin van mij die ik ken van vroeger, had een kunstwerk gemaakt van haar gezicht in een eigen stijl. Het bracht me op een idee.' Clarence nodigde haar uit om een keer naar het atelier van The Circle Ink te komen. Er werd een tafel opzij geschoven om ruimte voor haar te creëren. 'Zij ging schilderen, wij gingen tatoeëren. Later trokken we een wijntje open en zo is de dag voorbij gegaan: met creatievelingen bij elkaar, ongeacht de discipline. Toen haar werk af was, hebben we het opgehangen en vanaf dat moment was de ruimte écht af voor mijn gevoel.' Het is een mooi werk, in de vorm van een cirkel. De kleuren van de schildering passen bij het atelier en springen er tegelijkertijd uit. 'Voor mij is het een beetje 'the circle of life'. Een baarmoederidee, een 'safe space'. Dat is ook wat we hier zijn en willen uitstralen' zegt Clarence over het werk. 'Het zou gaaf zijn als jullie eenzelfde idee een keer

uitvoeren met iemand die zijn of haar twijfels heeft bij de tattooscène. Ik ben benieuwd wat dat kan doen', zeg ik. Clarence reageert enthousiast: 'Ja, precies! Dat moet vet zijn. We willen dit soort dingen steeds vaker doen.'

Er valt me iets op tijdens ons gesprek. Ik kan geen enkele tattoo bekennen op de huid van Clarence. Wanneer ik dit voorzichtig aansnijdt, moet hij lachen. Deze vraag heeft hij duidelijk vaker gekregen. 'Geen tattoos op mijn armen, nee. Er is een regel vanuit vroeger: geen tattoos op je armen tot je onder de kleding voor zeventig procent vol zit. Hier probeer ik me aan te houden dus ik stel mijn armen nog even uit. Komende winter mag ik ongeveer beginnen aan mijn armen.' Clarence lacht en kijkt naar zijn armen. 'Spannend eigenlijk.'

